

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals Cuba y Puerto-Rico, 16 rals Estranger, 18 rals.

FRANSA Y RUSSIA.—ENTRE DOS VENTS.

Ella es foch, ell es estopa.—Ve la diplomacia y..... ¡sopla!

1880

LO TERCER PARTIT.

Un periódich de Madrit explica un quènto, que diu aixís:

«Hi havia dos nuvis que anaven buscant pis. Van trobarne un: la mare de la núvia vá dirlos que 'ls convenia, y aixó vá bastar perque ells comensessin á entusiasmarse tirant plans sobre la distribució dels quartos, salas y requartets.

—Mira, noy, aquí hi posarém l' escudeller, deya la núvia senyalant una part.

—Y aquí podréu posarhi 'l bressol, anyadia la mare de la núvia senyalant lo reconet que quedava dessota.

—No, mare, no, de cap manera, deya la núvia molt alarmada: un dia un plat rodola, cau sobre 'l cap del meu fill y me 'l mata.»

La núvia parlava del seu fill com si ja 'l tingués. Lo mateix ha fet lo tercer partit:—Farém aixó, farém alló, traurém á n' aquest de la dreta; nosaltres nos acomodarem á la esquerra: disfrutarem del presupuesto..... y á veure qui 'ns empeta la basa.

No hi ha no més que una dificultat, qu' en Cánovas es encare al ministeri; y respecte al matrimoni del tercer partit, aquesta es l' hora en que encare no se l' hi han despatxat los papers, ni l' han tirat trona avall.

Fins hi ha qui diu que 'ls nuvis necessitan dispensa del Papa.

Tot lo que s' ha fet me recorda un altre quènto. Hi havia un cassador que anava per la plassa de un poble, cridant:

—¿Qui 'm compra la pell de un os?

—¿A veurela? l' hi preguntava algun.

—Esperéu, qu' encare tinch de cassarlo.

Los del tercer partit han fet lo mateix: volen que 'ls comprin la poltrona de 'n Cánovas; pero en Cánovas encare hi séu.

Lo tercer partit ha sigut l' assumpto de totas las conversas durant aquests dias de senmana santa y de Pasqua de resurrecció, en la qual han resuscitat moltas esperansas.

—Los constitucionals no pujen, perque aquests pobres están destinats á quedarse al carrer aguantant la serena; en Cánovas está gastat y ha de caure. ¿Qui 's menjará la poma?

Aquestas eran las reflexions que alguns se feyan; perque ab la política d' are la gran quèstió no es pas que 'l país se salvi ó 's perdi: tot se reduheix á saber qui 's menjará la poma.

Y l' idea de formar un partit exclusivament per evitar que la poma 's perdi vá neixe, escalfant molts cervells y obrint molts bocas.

Manera de formar aquest partit.

Tothom sab de ferrar un ou: se coloca oli ó llart á la payella, s' hi tira un pols de sal, se trenca l' ou, se deixa coure molt poch y 's retira.

En la cuina conservadora la quèstió de formar un partit es la cosa més senzilla.

Agafan unas quantas dotzenas de descontents de la dreta, unas quantas dotzenas de malagrahits del centro, alguns impacients de l' esquerra, ho remenan tot plegat, ho tiran á la payella, y deixan que la tinga pèl mànech lo general Martínez Campos. La quèstió es tenir la payella pèl mànech. Per lo demés, lo nou partit més ó menos cremat queda fet.

Y are vostés dirán:

—Bueno, ja veig que volen unirse alguns moderats, los centralistas, varios elements dispersos com lo boll d' una era en dia de vent, y uns quants constitucionals que han acabat de perdre la paciencia. Pero ¿cóm es possible que tots aquests elements que han estat davant per davant mil vegadas; que cada un té un pensament distint al cos; que no poden veure's ni pahirse; cóm es possible que arribin á estar avinguts? ¿Quin principi comú media entre ells? ¿Quina aspiració comuna sustentan?

No s' hi trenquin lo cap: per més que no hi trobin cap punt de contacte, n' hi ha un de molt poderós: la gana.

Agafin dos enemichs que no hajan menjat de quatre dias: colóquinslos á una taula ben provehida; y tingan per segur, que avants de rompre's lo

cap, menjarán, y l' un animará á l' altre per ferhi un bon forat.

En aquest punt nos ha portat la política conservadora.

Avants hi havia ideas, sentiments y aspiracions: cada hú sabia lo que 's proposava: tots los partits tenian una bandera: contavan ab l' apoyo de una part més ó menos gran de la nació: las ideas lutxavan entre ellas: las més poderosas triunfavan; las vensudas se recullian, y agafavan forsa pèl dia que poguessen ser necessarias: la política era clara com la llum del sol; y de la pugna entre las aspiracions y las resistencias francas y leals ne naixia 'l progrés dels pobles.

Pero are.... Ha comensat en Cánovas per aniquilar y fer bos sins de tot lo que ha tingut al costat: lo mal s' ha encomenat fins als seus enemichs, y aquellas pedras que avants eran bonas per aixecar un edifici, avuy son més petites que la graba de la carretera.

Anéu á construir res, ab uns materials tant dolents.

No hi ha remey, la graba 's tornarà pols.

Aquets son los resultats de la política del mónstruo.

La llástima es que ab tants partits, qui queda verdaderament partida pèl mitj, es la pobra Espanya.

P. K.

LA FILOXERA NEGRA.

s una trista cosa.

A Fransa volen fer dissapte: posan las estoras al balcó, y á cops de bastó las espolsan. ¿Ahont caurá la pols?

Buía 'l vent del Nort, y la pols se 'n vindrá tota sobre de nosaltres.

Bèn mirat, d' aquí vá sortir y aquí ha de tornar. Aixís ho vol la Providencia.

Ja tot se prepara per rébrels. Son com la filoxera, venen de Fransa y comensan á claps. Allá ahont troban arrels sucosas s' hi arrapan, crian y s' extenen. Aviat no hi haurá una vinya que no estiga infestada.

Las avansadas han prés ja las sévas precaucions. Al principi s' han presentat mansas, tranquilas, passant casi inadvertidas. S' han establert, s' han fixat, han comensat la séva feyna, y avuy que un perill amenssa als de l' altra banda dels Pirineus, exclaman:

—Veniu; per tots hi ha puesto: per tots hi ha matalassos. Afortunadament en aquest país s' hi cria molta llana.

Y l' avalanxa amenssa invadirho tot. Fins la democrática Barcelona gosará de la séva presencia. Donéu una volta per l' Enxanche: pas-séu pèl carrer de Caspe: contempléu una tanca y una gran porció de terreno: preguntéu si allá s' hi ha de fer una fábrica ó un Insititut civilisador, y 'us respondrán:

—Aquí uns homes que predicen la pobresa tractan d' alsarhi un edifici. La fatxada será tota de marmol: costará ¡un milió de duros!

Y vostés dirán:

—Pero ¿quin dimoni de negoci es aquest de predicar la pobresa y gastarse un milió de duros en un edifici? ¿D' hont portan tots aquets diners?

¡Ah! No s' hi encaparrin.

La filoxera negra s' ha extés per tot lo mon: las vinyas del progrés han sigut delmadas. La pobresa s' ha predicat sempre, y com que 'ls diners no 's fonen, desde las butxacas dels mansos han anat á las dels espavilats. Aquí está 'l merit: mentres los predicats se tornan pobres, los predicadors s' enriqueixen. La vida del cep engreixa á la filoxera que se 'l xucla. En la naturalesa no 's pert res.

¡Terrible filoxera!

Fá uns cent anys que tots los poderosos de la terra ván proposarse exterminarla: los reys la treyan dels seus estats; los papas l' anatematizavan. Ni un recó de la terra podia sostenirla. Se van ensajar per combátre-la tots los productos químichs de la política y de la religió: la revolució vá cremar las vinyas; pero la filoxera treballava sota terra; vá amagar-se, y no vá desapareixe.

Avuy, després de cent anys, ha anat posant alas; y are ja vola.

Dintre de poch atravesará 'ls Pirineus: dintre de poch la tindrem á casa. Ja la veurán.

Jo no més espero una cosa: y es que aquest vent del Nort que la tira cap al Mitj-dia, si continua, la tirarà á l' Africa.

Es l' únich país que correspon á la filoxera negra.

P. DEL O.

Así tots los periódichs locals s' han ocupat de la mistificació de un periódich que ha imitat la cabecera del nostre per sorprendre al públich.

A tots los que han condemnat aquest procediment los hi doném las gracias.

Lo *Diari Catalá* ho ha fet publicant lo següent suelto:

«IMITACIÓ REPROBABLE.—Havem tingut ocasió de veure un número del setmanari titolat *La Campana de l' Unió* y molt 'ns ha indignat lo veure que la portada es exactíssima á la del antich y acreditat setmanari *La Campana de Gracia*. Y dihém que 'ns ha indignat, perque, si bé legalment se té lo dret de copiar lo que 's vulga, en la part moral causa malíssim efecte tot lo que tendeix á fer confondre una cosa ab una altra y més quan una de ellas ha arribat á copia de sacrificis y treball á fer-se verdaderament popular.»

S' anuncia la próxima arribada á Barcelona del gran violinista Sr. Sarasate.

Per tot arréu ha sigut molt aplaudit, considerantse'l com un dels primers, sino 'l primer artista d' Europa en lo seu genero.

Aquí dará alguns concerts, y esperém admirarlo.

Figúrinse que tal deuben ser los jesuitas. Un d' ells predicava á la catedral de Angers, y 'l seu sermó era tant agressiu contra 'l govern y la societat moderna, que 'l capellá que deya l' ofici, al acabarse la prédica, exclamá:

«Fins aquí m' hi aguantat; pero desd' are no puch menos que protestar contra 'l carácter que 'l predicador ha dat als seus sermons. Constí que jo no puch acceptar-ne ni l' intenció, ni 'l sentit.»

Entremitj de l' irrupció jesuítica una cosa espero, y es que 'ls capellans mateixos nos ajudarán á combátre'ls.

No es la primera vegada que aixó succeheix. Son del mateix ofici y s' han de fer la competencia.

Al Sr. Puig y Valls l' hi han fet una mala partida.

Ell y en Nadal eran ministerials, y tots dos se disputavan lo districte de Gracia.

Lo govern vá dirimir la diferencia, dihent: «Are hi ha vacant lo districte de Tortosa: quedí 's en Nadal á Gracia y colocarem á n' en Puig y Valls á Tortosa. Aixís tots dos serán diputats.»

Peró are resulta que á Tortosa no 'l volen. Ja 'u véu Sr. Puig lo que son las cosas! Tingui 'u present per un' altra vegada: «*Mas vale pájaro en mano que buitre volando.*»

Perque respecte al districte de Tortosa *volaverunt.*

Lo Sr. Fabié aquets dias ha estat atacant al govern desde 'l *Diari de Barcelona*.

Y 'l Fabié es conceller d' Estat y cobra sou del govern á qui ataca.

Aixó de ser conceller y ser enemich del govern, no 'u estranyin: ja 'u diu lo ditxo:

«*Del enemigo el consejo.*»

La *Campana de Gracia* consagra una expressió del seu sentiment més intim á la memoria de D. Joaquim García Parrenyo, primer actor del teatro Romea, y un dels que més gloria han donat á l' escena catalana.

Parrenyo ha mort, després de una llarga y honrosa carrera.

No era sols un gran artista, sino un gran home; no era sols un gran home, sino un verdader y antich liberal.

Durant la primera guerra civil vá donar la séva sanch en defensa de la llibertat. En temps de la Camancia, manava un esquadro de caballería de milicia; y per tot arréu era estimat, respectat y considerat com un caballer perfecte.

La seva mort ha sigut sentida per tot lo poble de Barcelona.

S'ha descobert paper sellat fals.
Y al dia següent va descobrirse una falsificació de bitllets de banch.
Al veure aquestes falsificacions, fins tinch por de que un dia 'ns falsificarán á n'en Cánovas.

Al donar compte *El Correo Catalan* de la mort de 'n Parrenyo, digné:
«Havia representat lo paper de Jesus en la Passió y ha mort en divendres sant. ¡Quina coincidencia! ¡Que Dèu l'haja perdonat!»
Un recort, Quan en Parrenyo representava la Passió, lo Sr. Llauder, director del *Correo Catalan*, dirigia la *Convicción*. Y la *Convicción* dedicava 'ls més calurosos elogis á n'en Parrenyo per lo bè que representava 'l paper de Jesus.
Llavors lo bisbe encare no havia condemnat lo drama sacro.
De manera que la frase «Que Dèu l'haja perdonat!» que dirigeix *el Correo* á n'en Parrenyo, jo la contestarè ab un'altra frase dirigida al Sr. Llauder: —¡Que Dèu lo fassa bó!

Revista de la senmana:
—A las Corts de Sarriá s'ha verificat un enterro per partida doble. Un albat y un cos van ser conduhits al cementiri al mateix temps y colgats á la mateixa fossa. Apesar de tot, lo rector va presentar lo compte per separat.

—A Sans un pobre treballador sense feyna no va poder obtenir que l'hi enterressin una criatura per mor' de Dèu. Ell mateix, á la nit, va haverla de dur al cementiri. Allí, l'enterra-morts acostuma á conduhir los cadavers dels pobres ab un carro de treginá porchs y 'ls de las criaturas dintrè de un sach.

—A Rubí 'l diumenje de Rams va arribarhi una gran caldera per una fàbrica de velluts conduhida en un carromato tirat per 14 caballs. A l'iglesia tocavan á rosari, pero 'ls vehins ocupats ab veure la caldera, no anaren á l'iglesia. Lo rector molt incomodat va desferse en vituperis contra 'ls que no anavan al temple, y referintse á la caldera, y parodiant á Victor Hugo, diguè:—A pesar de tot, alló no matará aixó.

¡Pobre rector! No sab que ja tothom fá més cas d'una caldera de fàbrica, que de las calderas del Pere Botero.

—A Ripollet lo rector va dir desde la trona qu'estranyava molt que 'ls pares que tenian diners per treure 'ls fills de la quinta, no 'n tinguessin per comprar la butlla.

La qüestió son quartos.
—A Calonge, un tal Pere Ribas va desferse en impropèris contra la *Campana* y contra en Castellar, exclamant que quan era ministre aquest senyor se feya dur las cartas ab safata de plata.

Tal vegada si algun neo haguès sigut ministre no las hi haurian pogudas dur, perque la safata hauria desaparegut. ¡Son tant amichs de la pobresa!

LO NOU PARTIT.

Ara si que anirém bè; si senyors, ja hem patit prou: aquèl més ó 'l mes que vè, si l'han acabat de fé, hi haurá á Espanya un partit nou.

Dintre poch allá á Madrid lo batejará una justa. Ja 'l veurán qu' es aixerit; dihen que será un partit d'alló que se 'n diu... de punta.

S'hi posan los centralistas, hi entran uns quants moderats, s'hi anyadeixen los campistas, y no s'hi fican carlistas perque están tots empleats.

¿Que 'ls hi sembla 'l contingent? ¿qui no salta? ¿qui no brinca? Un partit tendre, ignocent, económich, conseqüent: un partit nou, nou de trinca.

Quan ho tingui ja á punt tot sense intriga ni misteri, sense pronunciar ni un mot, senzillament farà un hot y pujará al ministeri.

Lo demès ja 'u t'è acordat; res quedarà en lo seu lloch, y aixó está mal colocat, y aixó no está ben posat, y alló de allá baix tampoch.

Tant cambiará la nació, si 'l seu programa s'aproba,

que, sense exageració, quant acabi sa missió la tè de deixar com nova.
La llibertat s'alsará com un sol brillant y etern; la premsa 's deslligará; tothom dirá 'l que voldrá mentres no ataquí al govern.

No 'ns arrencará la pell imposantnos novas cargas; no 'ns escalfará 'l clatell, y, sent un partit novell, no tindrà las unglas llargas.

Detindrà 'l desquiciament que ara 'ns porta al precipici, y cuidarà eficazment que 's pugui entrar facilmente al hospital y al hospici.

Lo vi se 'ns abaixará, lo pa no anirá tant car, qui treballi menjará, qui no menji 's morirá, y en fi, señores, ¡la mar!

No 'u duptin; aixó ho veurán del un al altre moment; lo partit s' está formant, la idea que porta es gran y 'l seu programa excelent.

Hi ha qui no 'u creu, y diu ja que tot aixó no 'u tindrém, y que 'l partit que ara 's fá será com los que ara hi ha. ¿Será? ¿no será? Veurém.

En tal cas, si al cap y al fi lo que diu surt al revés y seguim com hasta aquí, á lo ménos podrém dí que tenim un partit més.

C. GUMÁ.

RUSSIA es com un teatro: s'hi fan tragedias y comedias, y sempre la companyia dels nihilistas es la que se 'n dú 'ls aplausos.

Després de la tragedia de Moscou y del palau d'hivern, acaba de representarse á Kiew la comedia més divertida que pujan imaginarse.

L'argument es com segueix, senzill y original: Los nihilistas van á trobar á un comissari de policia: primer acte.

L'hi donan una gran pallissa: segon acte. Y després l'hi demanan recibo en tota regla: tercer acte.

Ja veuen si es original.

Una escena d'iglesia:
La passada quaresma 'l rector de un poble va proposarse fer un sermó, y no veyentse ab cor d'improvisarlo, va escriure 'l y 'l va apendre de memoria.

Lo primer trós ja va anar bè; pero tot d'un plegat va perdre 'l fil, y van comensá 'ls apuros.

Llavors va tenir una idea per sortir del pás. Gira la cara á la dreta, á l'esquerra, á tots costats, pegant grossas ensumadas.

—Germans meus, exclama, sento furtó de palla cremada: me sembla que á n'alguna casa del poble s'hi déu calar foch...

Encare no acaba de dir aixó, l'iglesia va desembrassarse.

Per las cantonadas de Barcelona ha sortit un anunci que diu: *Mata-Dolores*.

Un marit que té la sogra que 's diu Lola exclamá:
—¡Ay gracias á Dèu, que podré desembrassar-me'n!

Un periódich esposa 'ls noms que figuran al ministeri:

Bugallal, Elduayen, Fuente Fiel, Cos Gayon, Sanchez Bustillo, Duran y Lira....

¿Qué 'ls coneix? ¿Quíns mérits tenen? ¿Quína reputació han alcansat?

Francament, sembla un ministeri d'aficionats.

A n'en Bismarck los metjes l'hi han privat que begui cervesa.

Ni cevesa ni ví.

Es la millor manera de que se sostinga l'equilibri europeu.

Lo director de Sanitat militar Sr. Sanchez Bregua está malalt.
La *Sanitat* malalta!
Aquets contrasentits no més se veuen en temps dels conservadors.

Lo rector de San Feliu de Llobregat no permet que entri á l'iglesia cap dona que no duga mantellina.

Tant fácil qu' es portarne, encara que no se 'n tinga.

Beuen un gotet de vi, y fent eses se fican á l'iglesia; y vels'hi aquí que ja duhen la mantellina.

Mentres s'ha parlat de la formació del tercer partit, com que molts constitucionals impulsats per la gana volian deixar á n'en Sagasta, l'home que més hi perdia era D. Práxedes.

Ja estava á punt de quedarse com un gall que l'hi cauhen las plomas.

Sort qu' en Cánovas l'alentava.—Jo, l'hi deya, si haig de caure, faré que 't nombrin á tú.

Un ministerial exclamava:—¡Pobre Sagasta! No hi ha més: hem de constituir una societat protectora dels... constitucionals.

S'han tornat á obrir las Corts.
¿Qué succehirá?
Jo he consultat lo barómetro, y tot indica qu' en Cánovas está amenassat de borrascas generals.

En Romero Robledo ha anat á Antequera, y segons sembla va passar per Sevilla.

De la manera que 's posan las cosas será molt fácil que aquest minyó 's quedi en terra.
Quien fué á Sevilla—perdió su silla.

Ja fá dias que aquí á Barcelona no parlan sino de la falta d'or.

Com que jo no 'n tinch, no me 'n havia adonat; pero ho diuen los comerciants y ells han de saberho.

L'or fuig ¡agaféulo!

—Espliquim D. Macari, perque al mercat no hi ha una mala moneda d'or.

—Es mol senzill: los pagesos han venut lo ví als francesos, y 'ls pagesos no s'entenen de paperots, volen diners y se 'ls ne duhen á la montanya. D'allá ja no 'ls tréu ningú.

—Vol dir que 'l ministre d'hisenda no sabrá ferloshi esquitxar? Ja m'ho sabrá dir d'aquí dos mesos, quan s'hajan votat los presupuestos.

Un carli proposava un sistema.
Aixecar unas quantas partidas.
Es probat: allá ahont passa una partida de carlins no hi quedan dos quartos.

La vinguda impensada del general Quesada á Barcelona ha donat lloch á que 's fessin molts comentaris.

La nit mateixa en que va arribar un amich de 'n Martínez Campos, deya:
—*Quesada* aquí? Está oscuro y huele á queso.

Un recort de un divendres de quaresma.
Passava per la Rambla un senyor prim com un fideu donant lo brás á una senyora grassa com una bota.

Un mistaire exclama:
—Tú, mira aquest senyor menja de gras.

Sent un gandul acabat
—Tenint fe ja estich salvat
deya 'l fil de la Constansa,
y vivint d'eixa esperansa
demana avny caritat.

F. LL.

Lo poetastre Pere Rispa tot sovint algo 'ns escriu; pero 'l director l'hi diu:

—Senyor meu, l'hi falta xispa.

—No 'm sab pas grèn que m'avis respon; pero d'hont la treuré?
—Aixó ray, busqui ben bè: busqui algú que l'electrisi.

P. O.

CUENTS

Un solter molt calavera, diu ab tó de convicció:
 —Ab quatre duros de renda cada dia, no 'n tinch per rés y m'atrasso.
 —Donchs mira, l' hi respon un amich: jo no més tinch dos duros diaris y me la passo molt bè.
 —¡Quina diferencia!... ¡Tú ets pare de familia!

Un xicot s' examinava de geografia.
 —Quántas son las parts del mon? l' hi pregunta-va 'l catedràtich.
 Y 'l xicot mirant al sostre rumiava.
 —Escolti, l' hi deya 'l catedràtich ¿no son cinch?
 —Si senyor: son cinch.
 —Vamos á veure ¿com s' anomenan?
 Lo xicot continua rumiant.
 —No se 'n recorda? Asia...
 L' alumno ab molta vivesa:
 —Asia, Esia, Isia, Osia y Usia.

Un home casat s' acosta á la reixeta ahont despatxan bitllets á l' estació del carril, y demana:
 —Un bitllet y mitj per Manresa.
 —¿Es per una criatura? pregunta l' empleat.
 —No senyor: es per la mèva dona.
 —Llavors ha de pendre bitllet enter.
 —¿Cóm s' enten aixó? No diuhen que la dona es la nostra cara meytat? Donchs ab mitj n' hi ha prou.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Regadora.
2. ID. 2.ª—A tinat.
3. ENDEVINALLA.—Cabras.
4. ANÁGRAMA.—Baro, obra, roba.
5. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—67938
93867
86793
79386
38679
6. CONVERSA.—Marieta.
7. TRENCA-CLOSCAS.—Oporto.
8. GEROGLÍFICH.—Qui 'n té qu' n gastí.

Han enviat totes las solucions los ciutadans Pau del Em but, Gas y Oli y Marieta T. de Reus; 7 J. M. P.: 6 Mister Repica y Sicutirat; 5 Galápat Guapo; 4 Pa y Naps; 3 Coji-tranco y Abella; y 1 no més Sarauhista y Nicodemus.

ENDEVINALLAS

XARADAS.

I.
 Un dia en un prima quatre dos joves d' aquells del tres, com aquell qui no diu res allí mateix se van batre.
 Un dels dos vá caure mort casi sens poder parlar, y aquella tot presenciari vaig tenir per mala sort.
 Quatre dos las diligencias donaren per resultat que lo jove allí estirat sens medir las conseqüencias al' altre havia insultat.

PAU SALA.

II.

Donya Dos hu, vosté dirá dos tres y tot hem de comprar.

NINCH NANCH.

ENDEVINALLA.

Tinch qua sense ser bestia, volo sense ser auell, sense ser vestit tinch tela: endavina que puch ser.

B. ROMO Y M.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

.....

Omplir los pichs ab números que sumats vertical, horizontal y diagonalment dongan una suma igual á 24.
 FRA DIÁVOLO.

ANAGRAMA.

Sempre que menjó primera com qu' es un fruit que 'm restreny, lo metje 'm dós al instant de que quedo sens tercer. Tinch cinch lletas, car lector: are veyas que puch ser.

P. R.

QUADRAT DE PARAULAS.

.....

Omplir los pichs ab lletas que llegidas vertical y horizontalment digan: la 1.ª ratlla una divinitat pagana, la 2.ª un metall, la 3.ª una prenda de vestir y la 4.ª un gran golfo.

GANXONET.

CONVERSA.

—Domingo, ¿sabs que 's casa en Pep?
 —Ola, ola: ¿qui t' ho ha dit?
 —Lo seu oncle.
 —¿Oncle? Aixís ja es veritat; y es ella...

—Rica y guapa com un sol.
 —Es la Pepa ¿veritat?
 —Si l' hem dita entre tots dos.

J. R. F. DE T.

GEROGLÍFICH.

Y
 A
 Llengua Llengua
 —¿Qué tal l' anca?

P
 S

REPÚBLICA D. F.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinnallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Nicodemus, Busca-journals, Dolores de Riudoms y Pau Sala.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y també lo que 'ns envian los ciutadans: Coji-tranco, Júpiter, M. Ralajup, J. Ubach, D. Carlos, S. B. y P. G. de Albiñana, Un que no cobra; Gambetta, Pardalet, Un colobrador, Llibera; pobre, N. Granota, Perjudicis y Sanpatantum.

Ciudadá E. Prats: Gracias per lo envío; pero es un quento molt vell y mol sapigut.—J. Perpinya: Publicarem lo quento.—J. Piquet: Agrahim lo bon recort; pero la falta d' espay no 'ns permet insertarla.—Xius: De todo hay en la viña del Señor: Un dia y el Sr. Ignaci podrán insertarse; l' altre poesia es fluixa y l' quento absurdo.—S. Gomila: Poca novetat ofereix la seva poesia: busqui ideas mes originals.—Pepet Lano: ¿Quin nom mereix lo qui fá passar per seu lo que han escrit los altres? Apliquisè'l, y sábiga que l' epigrama 'l vaig escriure jo.—C. Gavarró. Moita cosa de lo que 'ns envia nos sembla haverho llegit á algun altre puesto: espliquins l' estranyesa.—F. M. M. P. J. P. de Masarach: No val la pena de parlarne.—Comité revolucionari. No 'ns envihi mes comunicacions de aquestas. ¡Nos há donat un tremolor!...—Mitj xerraire: Insertarem un geroqlílich.—Perico Matalassé: Tant la poesia com l' articlet, encare que ben escrits, son massa frívols.—X. X. Aregladeta la faula podrá anar.—P. B. Vallvidrera: No val la pena de parlarne: tots fan lo mateix.—F. Llenas: Constí y sábiga tothom qu' es de vosté l' article que vá sortir ab las inicials P. C. la semana passada. L' estil d' enviar traballs copiats nos sorpren alguna vegada; pero ja comensem á estar previnguts respecte á certs subjectes.—V. Soler: Aceptat lo que 'ns envia.—Sasac: Rapassí la poesia, y veurá que hi ha algunas simas defectuosas.—Marieta T. de Reus: Insertarem l' escorxa-cervells.—A. Tremoleda: D' un ximple no 'n fassí cas.—J. B. M. y T.: Seria un' altre que té las mateixas inicials que vosté.—S. D. Ripollat: Queda complascut.—Esquilat: Palamos: No val la pena.—Z. F.: Hem posat part de la noticia.—A. M.: Breda: Si en lloch d' escriurens tant llarch y tan incorrecte ho fes en una forma concreta y ben escrita podríam complaure 'l mes fácilmente. Ja se que 'l no haver parlat del assumpte fou culpa nostra per haver perdut la carta; pero no considera vosté mateix que la noticia ja es massa trasnotxada per posarla? Parlar de fets de carnestoltas després de Pasqua, es massa lluny. Aprofiti un' altra ocasió y mirarem de complaure 'l.

ANUNCI.

MEDICAMENTOS DEL DR. WOOM. NORTH-AMERICÁ.

Aixarop lactífich per aumentar la cantitat y qualitat de la llet. Interantíssim per mares y didas.

Aixarop pectoral per curar tota classe de Tos y demás enfermedades del pit.

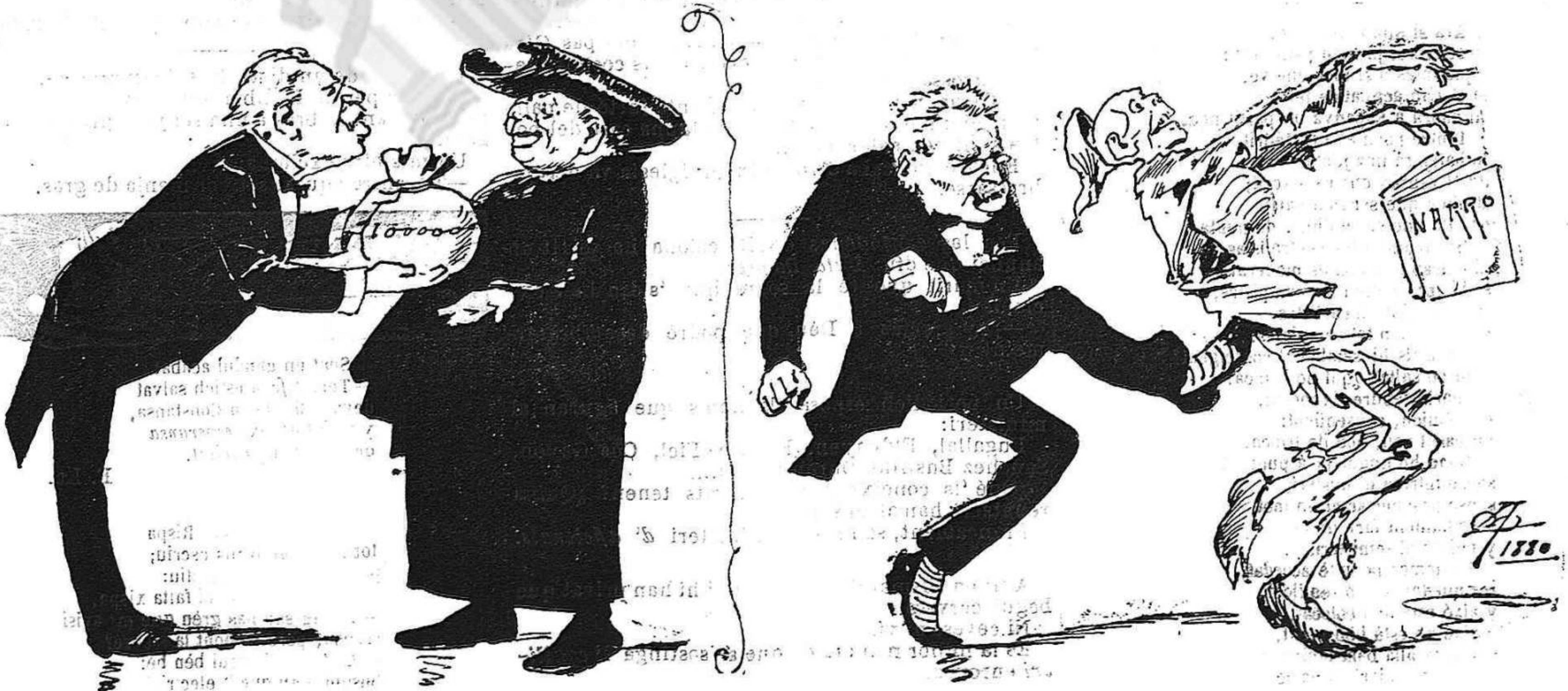
Aixarop antidiarreich-estomacal per combatre tota classe de diarreas y malalties del ventrell.

Unichs dipòsits en Barcelona, Genèr, Petritxol, n.º 2, Jaraberia y Farmacia de Grau Inglada, Rambla de las Flors n.º 1.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 24 y 23.

COSAS DE LA SEMANA.

Lo govern diuhen que está á punt de pagar á las classes activas y pasivas.
 Los uns se quedarán ab la paga. | Y 'ls altres ab la pega.